

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

végzése

Az ügy száma: Kfv.I. 35.431/2022/6.

A tanács tagjai: Dr. Hajnal Péter a tanács elnöke;

Dr. Heinemann Csilla előadó bíró;

Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet bíró;

Dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit bíró;

Huszárné dr. Oláh Éva bíró

A felperes: Felperes1

(Cím2.)

A felperes képviselője: név ügyvéd

Cím3

Az alperes: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Cím1

Az alperes képviselője: név1 kamarai jogtanácsos

Cím4

A per tárgya: adóhatósági határozat bírósági felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes 17. sorszám alatt

Az elsőfokú bíróság határozatának száma: Debreceni Törvényszék 3.K.700.455/2022/15. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Debreceni Törvényszék 3.K.700.455/2022/15. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítja.

Az alperesnek a felülvizsgálati eljárásban felmerült perköltségének összegét 50.000,-Ft-ban (ötvenezer forint) állapítja meg.

A végzés ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperest a büntető bíróság 2001. április 27-én hozott 3.B.244/2000/27. számú elsőfokú ítéletével főbüntetésként 2 év 10 hónap börtönbüntetésre, valamint 1.000.000, -Ft elkobzás alá eső érték megfizetésére kötelezte. Az elsőfokú ítéletet a Zala Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság ítéletével megváltoztatta, de az nem érintette a felperessel szemben elrendelt elkobzást, így az ítélet jogerőre emelkedett, a tartozás megfizetése 2001. november 13. napján esedékessé vált.

[2] A felperes 2002. május 29-től 2004. július 14-ig szabadságvesztés büntetését töltötte, majd szabadulását követő években ...ben, illetve ...ben egymást követően több albérletben lakott, 2004. szeptember 06. és 2005. december 12. között cím5 szám alatti címre jelentkezett be a lakcímnnyilvántartásba. A NAV elektronikus rendszerében szereplő adatok alapján e lakcímről való kijelentkezése csak évekkel később, 2017. november 03-án került sor, míg a felperes állítása szerint lakcímbejelentési kötelezettségének törvényi határidőben belül eleget tett.

[3] Az elkobzás alá eső érték megfizetése iránt végrehajtási eljárás indult, ennek érdekében több végrehajtási cselekményt végeztek. A végrehajtó foglalási jegyzőkönyvet vett fel 2011. december 02-án a felperes bejelentett lakcímén, amelyre a végrehajtó „az adós munkaviszonyban nem áll, a címen foglалható vagyonnal nem rendelkezik. A követelés behajthatatlan.” megjegyzést tette.

[4] 2019. január 1-én bekövetkezett jogszabályváltozások miatt a Zalaegerszegi Törvényszék 2021. május 21-i érkezésű megkeresésében megküldte az elsőfokú adóhatóság részére a törvényszéki végrehajtás során keletkezett iratanyagot és egyben kérte a végrehajtási eljárás folytatását.

[5] Az elsőfokú adóhatóság 2021. június 11-én jövedelem letiltást adott ki a felperesre vonatkozóan, majd a felperes kérelmére 2021. október 18-ig felfüggesztette a végrehajtási eljárást. A felperes ez idő alatt a járásbírósnál előterjesztett, de az elsőfokú adóhatóságnak 2021. augusztus 18-án megküldött kérelmében az elévülés megállapítását kérte.

[6] Az elsőfokú adóhatóság a felperes kérelmét elutasította, azzal, hogy a bírósági végrehajtó által megtett intézkedések minden egyes alkalommal megszakították az elévülést.

[7] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes az elsőfokú határozatot a 64251739242021/NAV számú határozatával helyben hagyta. Döntése indokolásaként kifejtette, hogy a vagyoneklobzás a régi Btk. szerint nem mellékbüntetés, hanem intézkedés, amire nem alkalmazandók a büntetés elévülésére vonatkozó szabályok. Arra is utalt, hogy a végrehajtási eljárásban a végrehajtáshoz való jog elévülését az adóhatóság által foganatosítandó végrehajtási eljárásokról szóló 2017. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: Avt.) rendelkezései alapján kell vizsgálni, és a végrehajtáshoz való jog elévülését bármely végrehajtási cselekmény megszakítja. A végrehajtók intézkedései között egyetlen alkalommal sem telt el 5 év, azok joghatás kiváltására alkalmasak voltak. A 2011. december 02-án bejelentett lakcímen megkísérelt foglalási cselekmény is megszakította az elévülést, mivel ez a cím volt a felperes érvényes lakhelye 2004. szeptember 08. és 2005. december 12. között. A lakcímváltozás bejelentésére csak 2017. november 03-án került sor, ezért a végrehajtók jogszerűen kísérelték meg a foglalási cselekményt ezen a címen lefolytatni.

A felperesi kereset és az alperesi védekezés

[8] A felperes keresetében az elévülés megállapítását kérte, kifejtette, hogy a vagyoneklobzás a főbüntetés mellékbüntetése, ezért a Btk. hatálya alá tartozik, így annak elévülését is a Btk. szerint kell elsődlegesen vizsgálni. Mivel a Btk. szerinti büntethetőség elévült, így a mellékbüntetésként elrendelt vagyoneklobzás is elévült, függetlenül attól, hogy a végrehajtási cselekmények jogszerűek voltak-e, vagy sem. Vitatta, hogy az elévülés megszakította volna a cím5-1 szám alatti lakóhelyen történt végrehajtási cselekmény, mivel a felperesnek ezen az ingatlanon bejelentett lakcíme nem volt. Előadta, hogy szabadulását követően cím6 szám alatt lakott, ott viszont a tulajdonos nem engedélyezte a tartózkodási hely létesítését, ezért egyik barátjához jelentkezett be az említett címre. Erre figyelemmel valamennyi foglalási jegyzőkönyv jogszerűségét vitatta, tekintettel arra, hogy foglalást csak az adós lakásán lehet foganatosítani.

[9] Az alperes védiratában a kereset elutasítását indítványozta.

Az elsőfokú ítélet

[10] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének helyt adott és az alperes határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően megsemmisítette, az elsőfokú közigazgatási szervet új eljárás lefolytatására kötelezte.

[11] Megállapította, hogy a felperes kérelmében tévesen állította azt, hogy vagyoneklobzás mellékbüntetéssel sújtotta, a büntető bíróság ugyanis valójában 1.000.000,-Ft

elkobzás alá eső érték megfizetésére kötelezte, amire viszont az elkobzás szabályai vonatkoznak, nem pedig a vagyoneklobzása. Az elsőfokú határozat tévesen vagyoneklobzásként nevesítette a felperessel szemben kiszabott büntetőjogi szankciót. Miután az adóhatóságok tévesen a vagyoneklobzásra vonatkozó szabályok és jogszabályi hivatkozások alapján utasították el a felperes kérelmét, ezért a Kp. 92. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott semmisségi ok állt fenn. A semmisséget a bíróság a Kp. 85. § (3) bekezdés b) pontja alapján hivatalból vette figyelembe, erre figyelemmel semmisítette meg az alperes határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően.

[12] Az új eljárásra az 1.000.000, -Ft elkobzás alá eső érték megfizetésére kötelezésnek a végrehajtáshoz való jog elévüléséről kell döntenie, és ezt a döntést jogszabályi hivatkozásokkal alátámasztani. Mindezekre figyelemmel érdemben nem vizsgálta, hogy a 2011. december 02. napján cím5-1 szám alatti lakcímen megkísérelt foglalási cselekmény megszakította-e az elévülést.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[13] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és a jogszabályoknak megfelelő határozathozatalára történő utasítása érdekében. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti az Avt. 125/A § (1) és (7) bekezdéseiben, a 131/A § (2) és (7) bekezdéseiben, a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 57. § (1) bekezdésében, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 324. § (1) bekezdésében, 327. § (2) bekezdésében, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: új Ptk.) 6:22. § (1-2), továbbá a 6:25. § (2) bekezdésében foglaltakat, továbbá a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (4)-(5) bekezdéseiben foglaltakat.

[14] Az elsőfokú bíróságnak nem arról kellett döntenie, hogy a felperes terhére megállapított szankció mellékbüntetés, vagy intézkedés-e, hanem a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján arról, hogy a büntető szankció nyomán a felperes terhére megállapított pénzösszegben elrendelt követelés végrehajtásához való jog elévült-e, vagy sem. Független ugyanis attól, hogy a büntető ítéletben foglalt felperes terhére rótt szankció mellékbüntetés, vagy az intézkedés kategóriájába tartozott, az 1.000.000, -Ft összegű tartozás végrehajtása során a büntetések, illetve intézkedések közé sorolásnak nem volt relevanciája, miután egy végrehajtható okiraton alapuló, pénzbeli követelésnek minősült. Az is nyilvánvaló, hogy az adóhatóság nem a Btk. rendelkezése alapján vizsgálja a végrehajtáshoz való jog elévülését, hanem az Avt., a Vht. és a Ptk. rendelkezései szerint. Azzal, hogy a büntető bíróság a felperest az elkobzás helyett a dolog értékének megfizetésére kötelezte, nem tulajdonjogi természetű igény, hanem kötelmi jellegű követelés keletkezett. Ekként az elkobzás nem tulajdonjogi eredetű, hanem az állam csupán követelési jogot szerzett, így az ítélet jogerőre emelkedésével nem a tulajdonjog, hanem csupán a követelési jog szállt át az Államra. Hivatkozott a Kúria Kfv.V.35.595/2021/6., Kfv.I.35.083/2022/9. számú ítéleteiben a pénzösszegben elrendelt vagyoneklobzással összefüggésben kifejtett álláspontjára, mely álláspontot az elsőfokú bíróság jelen eljárás során sem hagyhatott volna figyelmen kívül. Márpedig az elsőfokú bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, hogy az elkobzás alá eső érték megfizetésére a kötelezés végrehajtása során elsődlegesen nem a szankció

megnevezésének, és a büntető jogi kategóriába sorolásnak volt jelentősége, hanem annak, hogy a pénzüsszegben elrendelt kötelmi jogi követelésnek minősülő elkobzás végrehajtásához való jog elévülése körében született döntés jogszerű-e.

[15] A törvényszéki végrehajtók feladatainak az adóhatóság részére történő átadásával egyidejűleg az irányadó jogszabályok pontosították az e feladatok ellátásához kapcsolódó végrehajtói okiratok körét. A jogszabály bevezette a bűnügyi követelés fogalmát és az Avt.-be kerültek elhelyezésre az adott követelések végrehajtásának részletszabályai, amelyeket eddig a Vht. tartalmazott. A bűnügyi követelések fogalma alatt azok az igazságügyi követelések értendők, amelyek a büntető eljárásban szankcióként kerültek kiszabásra és végrehajtásuk a törvényszéki végrehajtás körébe tartozott, illetve a végrehajtásuk az állami adó- és vámhatósághoz átkerült. Az Avt. 29. § (1) bekezdésének 6. pontja a bűnügyi követelések között az elkobzás alá eső érték megfizetésére kötelezést nem nevesíti külön és az Avt. 125/A §-ban sem. Az elkobzás alá eső érték megfizetésére kötelezés is megkeresésen alapuló követelés, pénzkövetelés, ezért az Avt. XII. fejezet 57/A §-ban rögzített szabályokat kellett alkalmazni, mind az elkobzás alá eső érték megfizetésére kötelezés, mind a pénzben elrendelt vagyoneklobzás körében. Az új eljárás során azon túl, hogy az adóhatóság a büntetőjogi szankciót az ítéletben foglaltak szerint fogja megjelölni, az elévülés vizsgálatát ugyanazon jogszabályok alapján kell elvégeznie. Így jogszerűtlen utasítást adott az elsőfokú bíróság az adóhatóság számára azzal, hogy az új eljárásban olyan jogszabályokra hivatkozzon, amelyek konkrétan az elkobzás alá eső érték megfizetésére kötelezés végrehajtására vonatkoznak. Az adóhatóságnak az új eljárás során is az Avt. XII. fejezet 57/A §-ban rögzített jogszabályok alapján a Vht. 57. § (1) bekezdése és a mindenkor hatályos Ptk. irányadó rendelkezései alapján kellene a felperes kérelmét elbírálnia.

[16] Az elsőfokú bíróság arra sem volt figyelemmel, hogy az Avt. 106. § (6) bekezdése szerint az adóhatóság a behajtási eljárás feltételeinek vizsgálata mellett, a behajtási megkeresésben szereplő tartozás sem jogalapjában, sem összecszerűségében nem vizsgálhatja felül, a megkeresésben foglaltakhoz kötve van. A Zalaegerszegi Törvényszék a 2021. május 25-én megküldött megkeresésében a tartozás jogcímeként a 00196. jogcímkód feltüntetésével vagyoneklobzást jelölt meg, ezért az Avt. 106. § (6) bekezdésében foglaltak alapján ettől az adóhatóság sem térhetett el és a behajtást kérő megkeresésében megjelölt tartozás jogalapját nem vitathatta. Maga a felperes is a vagyoneklobzás elévülésének megállapítását kérte a járásbírósnál előterjesztett, de az elsőfokú hatóságnak megküldött kérelmében.

[17] Az elsőfokú bíróság ítélete ellentétes a Kúria Kfv.IV.35.283/2019/5. számú ítéletében foglaltakkal is, mely elvi éllel mutatott rá, hogy a közigazgatási cselekménynek az ügyben nem alkalmazandó jogszabályi rendelkezése alapítása az adott ügy egyedi tényállásától függően csak abban az esetben vezethet a határozat megsemmisítésére, amennyiben az ügyben nem alkalmazandó jogszabályi rendelkezés alkalmazása az ügy érdemére lényeges kihatással bírt, továbbá amennyiben a felperes jogának, vagy jogos érdekének közvetlen sérelmét érinti.

[18] Az elsőfokú bíróság az ítéletét kizárólag arra alapította, hogy az adóhatóság a tartozás jogcímét határozataiban tévesen vagyoneklobzásként jelölte, mely téves minősítés alapján vonta le azt az okszerűtlen következtetést, hogy az eljáró adóhatóságok a vagyoneklobzásra vonatkozó jogszabályi hivatkozások alapján utasították el a felperes kérelmét. Nem vette figyelembe, hogy az adóhatóság az Avt. rendelkezései alapján köteles

eljárni, azonos módon szabályozza az elévülést a vagyoneklobzás, vagy az elkobzás alá eső érték megfizetése körében. Önmagában az, hogy az alperes a felperes terhére kiszabott szankció megnevezését tévesen használta, nem meríti ki a Kp. 85. § (3) bekezdés b) pontja szerinti esetkört, a Kp. 92. § (1) bekezdés c) pontja alapján nem áll fenn semmisségi ok.

[19] Ezen túlmenően az ítélet 28. pontjának második mondata befejezetlen, felülvizsgálatra alkalmatlan.

[20] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[21] Az alperes felülvizsgálat kérelme alapos.

[22] A felülvizsgálati eljárásban a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem keretei között és a megjelölt jogszabályok alapján vizsgálhatja felül a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 108. § (1) bekezdése szerint.

[23] A Kúria már több döntésében foglalkozott (Kfv.I.35.083/2022/9, Kfv.V.35.595/2021/6) a pénzösszegben elrendelt vagyoneklobzás elévülésével, e döntésekben kifejtett álláspontját változatlanul fenntartja, attól eltérni nem kíván. A perbeli esetben is azonos volt a jogkérdés, vagyis az, hogy a felperes terhére megállapított pénzösszegben elrendelt elkobzás végrehajtásához való jog elévülése bekövetkezett-e, vagy sem.

[24] Az elsőfokú bíróság feleslegesen elemezte azt a kérdést, hogy az 1.000.000, -Ft megfizetésére történő kötelezés mellékbüntetésnek, vagy intézkedésnek minősül, ez alapján az elévülés a régi Btk. alapján megállapítható-e, vagy sem. Ahogy a már hivatkozott kúriai döntések kifejtették a vagyoneklobzás elrendelésével a perben érvényesített követelés a Magyar Államra szállt, a Magyar Állam a rá szállt vagyonelem felett megszerezte a rendelkezési jogot, jogosulttá vált az igény saját nevében, saját javára történő érvényesítésére, melynek a bírósági végrehajtás, majd utóbb jogszabályi változás folytán az adóvégrehajtás útján kíván érvényt szerezni.

[25] Arra is rámutatott a Kúria, hogy a büntetések, az intézkedések egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (a továbbiakban: Bvtv.) 323. §-nak rendelkezése szerint a vagyoneklobzást a bíróság értesítése, vagy a jogerősítési záradékkal ellátott és a 34/A §-ban meghatározott követelményeknek megfelelő határozata alapján az állami adó és vámhatóság az adóhatóság által foganatosítandó végrehajtási eljárásokról szóló törvény rendelkezései szerint hajtja végre. A bíróság a Bvtv. 436. § (1) bekezdése értelmében a régi Btk. alkalmazásával kiszabott büntetések és alkalmazott intézkedések végrehajtása során – a (2) - (9) bekezdésben foglalt eltérésekkel – a Bvtv. rendelkezései az irányadók, márpedig ezen hivatkozott bekezdések a vagyoneklobzással kapcsolatban külön eljárást nem fogalmaznak meg.

[26] Helytállóan hivatkozott az alperes felülvizsgálati kérelmében arra, hogy a perbeli követelés végrehajtására az Avtv. rendelkezései az irányadók. Nem volt jelentősége annak, hogy a büntető ítéletben a felperes terhére rótt szankció mellékbüntetés, vagy intézkedés kategóriájába tartozott, tekintettel arra, hogy a végrehajtási eljárásban az 1.000.000,-Ft összegű felperesi tartozás egy végrehajtható okiraton alapuló pénzbeli követelésnek minősült. Helyes az az alperesi érvelés is, hogy az elkobzás alá eső érték megfizetésére kötelezés végrehajtására vonatkozóan a Vht. nem tartalmazott külön rendelkezéseket, így a Vht. második részében rögzített pénzkövetelés végrehajtásának szabályai vonatkoztak arra.

[27] A már hivatkozott kúriai döntésekben a pénzösszegben elrendelt vagyoneklobzással összefüggésben kifejtett kúriai álláspont a jelen perben is alkalmazandó volt, így az elsőfokú bíróság jelen eljárása során azt nem hagyhatta volna figyelmen kívül.

[28] A bírósági végrehajtók feladatainak az adóhatóság részére történő átkerülésével egyidejűleg az irányadó jogszabályok pontosították a végrehajtható okiratok körét is. A jogszabály bevezette a büntügyi követelés fogalmát, mely fogalom alatt azok az igazságügyi követelések értendők, amelyek a büntető eljárásban szankcióként kerültek kiszabásra és végrehajtásuk a bírósági végrehajtók körébe tartozott, illetve jogszabályváltozás folytán átkerültek az állami adó és vámhatósághoz. Az Avt. 29. § (1) bekezdésének 6) pontjában a büntügyi követelések között az elkobzás alá eső érték megfizetésére kötelezést nem nevesíti külön a jogszabály, mint ahogy az Avt. 125/A §-a sem. Az elkobzás alá eső érték megfizetésére kötelezés is egy megkeresésen alapuló pénzkövetelés, ezért az Avt. XII. fejezet 57/A pontjában rögzített szabályokat kell alkalmazni behajtást kérő megkeresése alapján indult adóhatóság által folytatott végrehajtás során, mind az elkobzás alá eső érték megfizetésére kötelezés, mind a pénzben elrendelt vagyoneklobzás körében.

[29] Vizsgálta a Kúria azt is, hogy az alperesi határozatban megjelenő tartozásjogcím tévesztés mennyiben befolyásolta a határozat jogszerűségét, eredményezte ez a Kp. 92. § (1) bekezdés c) pontja szerinti semmisséget.

[30] Oszttja a Kúria az alperesnek azt az álláspontját, hogy ez semmisséget semmiképpen nem eredményezett, hiszen az elévülés kérdésében azonos jogszabályok mentén kell állást foglalni, akár a vagyoneklobzás, akár pedig az elkobzás alá eső érték vonatkozásában, hiszen mindkettő végrehajtható okiraton alapuló pénzkövetelés behajtását célozza, és az elévülésükre vonatkozó szabályok azonosak.

[31] Figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság azt is, hogy a Zalaegerszegi Törvényszék is a tartozás jogcímeként a 00196 jogcímkód feltüntetésével vagyoneklobzást jelölt meg, melytől az Avt. 106. § (6) bekezdésében foglaltak alapján az adóhatóság nem térhetett el, és a behajtást kérő megkeresésében megjelölt tartozás jogalapját sem vitathatta, azt a jogcím tekintetében nem módosíthatta. Hasonlóképpen maga a felperes sem az elkobzás alá eső érték elévülésének, hanem a vagyoneklobzás elévülésének megállapítását kérte. Azonban a jogcímek eltérő megjelölésének a perbeli jogvita elbírálásakor nem volt jelentősége, hiszen az elsőfokú bíróságnak abban a kérdésben kellett volna állást foglalnia, hogy a végrehajtható okiraton alapuló pénzkövetelés végrehajtásához való jog elévült-e, vagy sem. Az, hogy az alperes tévesen jelölte meg a felperes terhére kiszabott szankció megnevezését nem jelentette azt, hogy helytelen jogszabályi rendelkezések alapján vizsgálta a

felperes elévülésre vonatkozó kérelmét. Mindezekre figyelemmel nem állt fenn a Kp. 85. § (3) bekezdés b) pontja szerinti esetkör, és a Kp. 92. § (1) bekezdés c) pontja alapján a semmisségi ok.

[32] Észlelte a Kúria, hogy az ítélet 28. pontja befejezetlen maradt, ebből nem lehetett megállapítani, hogy az elsőfokú bíróságnak az elévülés kérdésében mi volt az álláspontja.

[33] A fentiekre tekintettel a Kúria a Kp. 121. § (1) bekezdés a) pontja alapján eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az eljáró bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította. Az új eljárás során az elsőfokú bíróságnak arról kell döntenie, hogy a perbeli pénzkövetelés esetében a felperes állítása szerint a végrehajtáshoz való jog elévülése bekövetkezett-e, vagy sem, vagyis jogszerűen utasította el az alperes a felperes kérelmét.

A döntés elvi tartalma

[34] *Az elkobzás alá eső érték megfizetésére történő kötelezés is pénzkövetelés, ebből következően ezen igény elévülése is bekövetkezhet.*

[35] *Vagyonelkobzásra és az elkobzás alá eső érték végrehajtására az Avt. nem tartalmaz külön jogi előírásokat, így a határozatban vagyonelkobzásként történő feltüntetése nem eredményezi a határozat semmisségét.*

Záró rész

[36] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 107. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

[37] Az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét a Kúria megállapította, annak viseléséről az új eljárásban az elsőfokú bíróságnak kell döntenie. A felperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő, így a felülvizsgálati eljárásban költsége nem merült fel.

[38] A végzéssel szembeni felülvizsgálatot a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2023. február 9.

Dr. Hajnal Péter s.k. Dr. Heinemann Csilla s.k. Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

Dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit s.k.

Huszárné dr. Oláh Éva s.k.

bíró

bíró